Темне озерце тихо дрімало. В смерклій блакиті прочнулась зоря: мружачись, з дивом кругом розглядалась, поки в озерці себе не знайшла.

Та й засміялась.

Тихе озерце здригнуло-зітхнуло, зірці в одвіт осміхнулось само: геть по воді покотились кружала, зірку одбили тисячма гискр, зіроньку ніжно пестило-гойдало. Стишилось, чулості повнеє вщерть, та й задивилося пильно в блакиту.

Та й замовчало…

В темному небі і в водянім лоні тихо зоріють дві зірки ясні.

Тільки що глянув ранок весняний. В сивій росі спочиває комиш. Стелиться сивий туман пеленою. Вітер не будить дрімаючих хвиль.

Округ причаїлось, округ все слуха: слуха… чекає… бажає чогось…

Тільки чого? Зрозуміти в несилі…

Там, на човні і на березі, двоє – теж заніміли, не знати чого: скуті вуста, опустилися руки, стрінутись поглядом сили нема…

Сонце з-за обрію ярочервоне бризнуло владно промінням в блакить. Глянь, заквітчалась блакита хмарками, округ усе зайнялося – ряхтить: в перлах комиш, в діамантах травиця, легке весельце черпнуло води – ціла дуга самоцвітів добірних з дзюркотом ніжним на хвилю спада.

Карії очі з сірими стрілись – ті ж самоцвіти в обох загорілись – двоє росинок, щастя краплинок.

Нічка панує, гамує життя. Море зчорніло, влягається спати. Сонно з землі позіхає вітрець.

Тільки в порту невгаває-клекоче, рясно вогнями горить метушня. Як їх багато, тих згуків та руху, тих різнобарвних вогнів!

Тут же ось двоє стоять: ані руху, ані словечка із склеплених вуст. Темних облич їх в несилі осяяти всім електричним вогнем.

Німо, глухі, тільки з жахом пильнують, як межи ними двома кожен миг шириться чорна безодня морськая, як, віддаляючись, тануть вогні, – ті, що й на березі, ті, що й на судні, меншають… міняться… гаснуть… нема!

В серці ж в обох тую ж самую мить спахнули враз невгасимо, живії гискри розлуки, гискри надії.

Море, могутнє, вільнеє море! Повне борні і одчаю й примар! Повнеє співу, і гніву, і чар! Вічне й мінливе, грізне й жартливе, скарбом даруєш, вщент окрадаєш, горнеш-чаруєш, жах наганяєш ти, чарівник-володар!

Співом і тайною весь оповитий, дивні ти твориш дива, цвинтар безхресний, трупом неситий – вічно тече з тебе сила жива!

Бризнуло море, здулось, загриміло – серце юнацьке заграло, кипить: гостриться погляд, шириться сила, крила неначе зростають ту мить.

Бризнуло море, дихнуло, шепнуло – очі дівочі розкрились – горять, серце з грудей наче вирватись хоче, рученьки мліють-тремтять. Слухають вуха без страху ті речі, речі палкі, що смутили колись, радо вуста поцілунків шукають, руки з руками в обіймах сплелись. Море звінчало закохану пару, море не жалує пишного дару: щиро їм щастя дало. Бризки ж ті, бризки морські чарівнії всі в самоцвіт одлило.

Ті самоцвіти, тверді та прозорі, може пробити лиш ревнеє горе градом невпинних сльозин. Дай же їм, доленько, вік не зазнати, як то і щастя каміння довбати вміють струмочки текучих сльозин.